

UOT 82-3.512.162

S.Hüseynoğlu
Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universiteti
soltanhuseynoglu@mail.ru

MÖVZU RƏNGARƏNGLİYİ, DİL ZƏRİFLİYİ...

<https://doi.org/10.30546/170899876.72.03.2024.14>

Açar sözlər: *poeziya, mövzu, ideya, ənənə, dil sənətkarlığı, bədiiilik, obrazlılıq*

Məqalədə ədəbiyyatımıza keçən əsrin sonlarında gələn Mahirə Nağıqızının bədii yaradıcılığı təhlil edilmişdir. Onun lirikasında geniş əksini tapan milli-mənəvi dəyərlərin mahiyyəti açıqlanmış, ənənə ilə bağlılığı nümunələr əsasında şərh edilmişdir.

Şairin yaradıcılığı mövzu rəngarəngliyi ilə seçilir. Ölkə həyatında elə bir mühüm hadisə olmamışdır ki, əsərlərində ona münasibət bildirməsin. Yurdlarından didərgin salınan qərb bölgəsi insanların acı taleyi, işğal altında olan Qarabağ dərdi, 2016-cı il aprel döyüşlərində ordumuzun üstünlüyü, Xocalı faciəsi, 44 günlük müharibədə qazanılmış böyük qələbə, şəhidlərimizin qazandığı əbədi ömür, doğma təbiətimizin gözəllikləri onun ardıcıl müraciət etdiyi mövzulardandır.

Sənətkarlıq baxımından şeirlərini fərqləndirən özəlliklər də çoxdur: mövzunun mükəmməl qavranılması, oxucularla dərhal ünsiyyət qurmaq bacarığı, onları özünün hiss və düşüncələrinə ortaq etmək qabiliyyəti, dil vasitələrindən məharətlə yararlanma bunların bir qismidir.

С.Гусейноглу

РАЗНООБРАЗИЕ ТЕМ, ИЗЯЩЕСТВО ЯЗЫКА...

Ключевые слова: *поэзия, тема, идея, традиция, языковое ремесло, художественность, образность*

В статье анализируется художественное творчество Махиры Нагигызы, пришедшей в нашу литературу в конце прошлого века. Объясняется сущность национальных и нравственных ценностей, которые широко отражены в ее лирике, на примерах поясняется связь с традицией.

Творчество поэтессы отличается многообразием тем. Не было такого важного события в жизни страны, о котором она не высказала бы своего мнения в своих произведениях. Горькая судьба жителей западного региона, вынужденных покинуть свои дома, страдания оккупированного Карабаха, превосходство нашей армии в боях апреля 2016 года, трагедия Ходжалы, великая победа, одержанная в 44-дневной войне, вечная жизнь, завоеванная

нашими мучениками, красота нашей родной природы – вот некоторые из тем, которые она последовательно затрагивала.

Есть много особенностей, отличающих ее стихи с точки зрения художественности: прекрасное понимание предмета, умение непосредственно общаться с читателями, умение заставить их разделить свои чувства и мысли, умелое использование языковых средств – вот лишь некоторые из них.

S.Huseynoghlu

THE VARIETY OF THE SUBJECT, THE ELEGANCE OF THE LANGUAGE...

Keywords: *poetry, theme, idea, tradition, language craft, artistry, imagery*

The article analyzes the artistic creation of Mahira Nagygyzi, who came to our literature at the end of the last century. The essence of the national and moral values, which are widely reflected in his lyrics, is explained, and the connection with the tradition is explained on the basis of examples.

The poet's creativity is distinguished by the variety of themes. There has never been such an important event in the life of the country that he did not express his opinion about in his works. The bitter fate of the people of the western region who were displaced from their homes, the suffering of occupied Karabakh, the superiority of our army in the battles of April 1994, the tragedy of Khojaly, the great victory won in the 44-day war, the eternal life won by our martyrs, the beauty of our native nature are some of the topics he consistently addressed.

There are many features that distinguish his poems from the point of view of artistry: a perfect understanding of the subject, the ability to immediately communicate with readers, the ability to make them share his feelings and thoughts, skillful use of language tools are some of them.

Ədəbiyyatımıza keçən əsrin sonlarında gələn Mahirə xanım Nağıqızının yaradıcılığı ilə tanış olarkən diqqəti ilk cəlb edən milli ruh, milli-mənəvi dəyərlərin uğurlu ifadəsi olur. Bu, səbəbsiz deyil; birinci səbəb ailədə, nəşildə milli dəyərlərin üstün tutulması və yaşadılmasıdır. Babası İbrahim Mirzəlioğlu təkcə yaşadığı mahalda yox, Qərbi Azərbaycan bölgəsində, onun bütün mahallarında el ağsaqqalı olmuş, söz sərrafı kimi tanınmış və bəyənilmişdir. Dayısı, tanınmış dilçi alim Həsən Mirzəyev el şairi, söz-sənət bilicisi kimi məşhurlaşmışdır...

Digər səbəb isə ənənə ilə bağlıdır. Bunu şairin yaradıcılığını tədqiq edən görkəmli alimlər maraqlı fakt kimi qeyd edirlər: “Mahirə Nağıqızının yaradıcılığına xarakterik cəhətlərdən biri, bəlkə də ən birincisi, onun şeir yaradıcılığının poeziyamızın yaşarı ənənələrinə sıx bağlılığıdır” (3, s.9). Mahirə xanım əslən Qərbi Azərbaycanın Dərələyəz mahalındandır. Bu bölgəmiz təkcə gözəl təbiəti ilə deyil, həm də insanların istedadı, sözbə,

sənətə ürəkdən bağlılığı ilə seçilmişdir. Burada istər şifahi xalq yaradıcılığının, istərsə də yazılı ədəbiyyatın öz dəyərini əsrlər boyu itirməyən nümunələri yaranmışdır. Şifahi xalq ədəbiyyatının elə bir janrı yoxdur ki, bu bölgədə yüzlərlə nümunəsi olmasın. Bədii söz bu yerin insanların qəlbindən saf bulaq suyu kimi süzülüb gəlir, eşidənlərə, oxuyanlara yüksək zövq aşılayır, onların hisslərini zərifləşdirir, düşüncələrini zənginləşdirir. Maraqlıdır ki, bu bölgənin yetirdiyi yaradıcı insanların – aşiq və şairlərinin dili son dərəcə aydın olub, müxtəlif səviyyəli oxucular üçün anlaşıqlıdır. Dil-üslub aydınlığı, səmimi hisslərin uğurlu ifadəsi bu əsərlərin bu gün də sevilə-sevilə oxunmasına səbəb olmuşdur. Mahirə xanımın bir sənətkar kimi belə bir ənənənin təsiri ilə formalaşdığını deməyə əsas vardır. Doğma yurdundan tez ayrılsa da, həmin yerin ədəbi-bədii irsini mütaliə və müşahidə əsasında dərindən mənimsəmişdir. Sənətə ilk gəlişindən yaratdığı bədii nümunələr diqqəti cəlb etmişdir. Bir şair kimi oxucuların qəlbinə yol tapması isə çox çəkməmişdir; səmimi, kövrək hisslərin ifadə olunduğu ilk lirik şeirləri ilə mütaliə həvəskarlarının rəğbətini qazanmışdır. Onun lirik qəhrəmanını sevdiren cəhətlər çoxdur, o, xeyirxah, həssas, humanist və ədalətlidir, ağıl və zəkani hər şeydən üstün tutur, dünyada nizamın zədələnməsindən kədərlənir:

Daşlaşdı dünyanın qanun-qaydası,
O qanun dikəlib mənəm baş dedi,
Başladı nadanın mənəm davası,
Zəka daldalandı, sözü daş dedi.

M.Nağızının yaradıcılığı mövzu rəngarəngliyi ilə seçilir. Ölkə həyatında elə bir mühüm hadisə olmamışdır ki, əsərlərində ona münasibət bildirməsin. Yurdlarından didərgin salınan qərb bölgəsi insanların acı taleyi, işğal altında olan Qarabağ dərdi, 2016-cı il aprel döyüşlərində ordumuzun üstünlüyü, şəhidlərimizin qazandığı əbədi ömür, Xocalı faciəsi, doğma təbiətimizin gözəllikləri, Azərbaycanın siyasi aləmdə, iqtisadi həyatda uğurları, milli-mənəvi dəyərlərin təbliği onun ardıcıl müraciət etdiyi mövzulardandır.

Sənətkarlıq baxımından şeirlərini fərqləndirən özəlliklər isə çoxdur: mövzunun mükəmməl qavranılması, oxucularla dərhal ünsiyyət qurmaq bacarığı, onları özünün hiss və düşüncələrinə ortaq etmək qabiliyyəti, dil vasitələrindən məharətlə yararlanma bunların bir qismidir. Açıq hiss olunur ki, mövzunun özü qələmə əl atmağa onu sövq edir, zorən, istəmədən şeir yazmaq bir sənətkar kimi ona yaddır. Elə buna görə də ürəkdən qopub gələn, hər birinin ayrıca məna və emosional yükü olan misralarını həyəcansız oxumaq mümkün olmur:

Bu dünyanın hikmətini bilən az,
Bu dünyada ağlayan çox, gülən az.

Deyirlər ki, axar, axar, qurumaz,
Başdan-başa göz yaşadı “Kərəmi”.

Vətənimiz haqqında, daha dəqiq deyilsə, “Azərbaycan” mövzusunda yazmayan sənətkarımız, demək olar, yoxdur. M. Nağıqızının bu mövzuda çap etdirdiyi şeirlərinin hər biri orijinal məzmunu, söz seçimi baxımından ən tələbkar oxucunu belə razı salır:

Azərbaycan –
Qayalarından uca,
Yaşından da cavan,
Dünyadan qoca...

Azərbaycan –
Nəsil-nəsil doğuluşun,
Külündən yaranan,
Mənim səməndər quşum.

Ümumiyyətlə, şairin “vətən” anlayışının qavrayışında bir özünəməxsusluq var. Vətən onun üçün hər qarışı, hər isti münasibəti, ən kiçik incəlikləri də daxil – hər şeydir. Doğma torpağında təmasda olduğun, tapındığın hər şey vətənin əlaməti, işarəsi, canı və özəyidir. Bu fikirləri şair uğurla ümumiləşdirib və maraqlı deyim tərzində oxucusuna təqdim edib:

Bu vətən deyilən torpaq deyil ki,
Ananın dizinin yanı – vətəndir.
Başını qoymağa bir sinə varsa,
Ruhuna beşiksə, tanı, vətəndir.

Təbiət şeirlərinin Mahirə Nağıqızının yaradıcılığında ayrıca yeri və çəkisi var. Bu nümunələri mütaliə etdikcə təsvir olunanlar oxucunun gözlərinin qarşısında bir-bir canlanır, təsəvvürü konkretləşir. Səbəb aydındır: təsvir obyektini birbaşa müşahidənin, yaşantının nəticəsində kağıza yol tapıb, təsirli, səmimi şeirə çevrilib. Təsvir obyektini isə zümrüd meşə və geniş vadilər, yaşıl düzlər, zirvəsi qarlı dağlar, gül bitirən qayalar, insanları heyran edən çay və göllərdir. Şairin iti gözlərindən heç nə yayınmır, təbiətə məxsus nə varsa, ən kiçik incəliklərinə qədər onun diqqətini cəlb edir, özünəməxsus həssaslıqla onlara münasibət bildirir. Budur, çoxlarının nəzərinə çarpmayan, dağa söykənmiş qayada bitən, ən zəif mehdən belə titrəyən, belədən-belə yellənən zərif çiçək... Onun tükdən asılı olan, hər an qırıla bilən ömrü həssas şair qəlbində narahatlıq və həyəcan doğurur. Bu fikri özündən qovub uzaqlaşdırmaq istəyir:

Ah, zərif çiçəyi dağ qayasının,
Necə düşdün ora torpaqdan qıraq.
Əsən dağ yelləri insafmı bilir,
Əhdini kəsəcək, min iraq-irraq...

Hələ məsələnin başqa tərəfi də var: bu çiçək tənha, köməyə və müdafiəyə ehtiyacı olan insan timsalında başa düşülməsinmi? Fikrin ifadə tərzində orijinallığı ilə seçilir. Fikir elə ustalılıqla və gözləniməz söz tapıntısı ilə tamamlanır ki, oxucu müəllifin buna necə nail olduğunu aydınlaşdırmağa, araşdırmağa məcbur olur; zəif, zərif çiçəyin dəli dağ yelinə müqavimət göstərməyə gücü yetməz. Bu yelin qüdrəti maraqlı deyimlə – “dağ yelləri insafımı bilir” ifadə edilmiş, bunun müqabilində çiçəyin tavansızlığı da – “əhdini kəsəcək” diqqətə çatdırılmışdır. Sözçülüyə varmadan bu taleyin yaşanmaması arzusu da – “min iraq-irraq” ifadə edilmişdir. Beləliklə, bir neçə bənddə ifadə edilməsi gözlənilən fikir ikicə misrada ümumiləşdirilmişdir.

Təbiətimizin nadir incisinin – Göygölün şairin hiss və düşüncəsində yaratdığı assosiasiyalar təbiiliyi ilə, necə varsa, eləcə də sənətin ecazkar dili ilə ifadə edilib:

Bir sevda duyulur, neçə halı var,
Baxırsan, bilməzsən nə əhvalı var.
Tanrı peşkəşidi, cəh-cəlalı var,
Gəldim cəlalında üzüm Göygölün.

Heyran olacaq bura kim gələ,
Allahın evidir, diləyin dilə.
Dünyanı gəzsəm də mən innən belə,
Ruhum dalğalandı, izim Göygölün.

Obyekt – Göygöl rəngarəngliyi, gözəllik çalarları ilə duyulmuş, ürəyində istəyi, diləyi olanların ümid, pənah yeri kimi dəyərləndirilmişdir. Doğma təbiətin vurğunu olan şair bu gözəllikdən təsirlənir və oxucunu öz hisslərinə şarik etməyi bacarır. Bu, əlbəttə, asan deyil. Bu, hisslərin səmimiliyi, müşahidənin dəqiqliyi və bədii sözdən məharətlə istifadənin sayəsində mümkün ola bilər. Bunun üçün yüksək həssaslığın, dərindən duyan qəlbin olması vacibdir, əsasdır. Gördüyü mənzərəyə valeh olan sənətkar özündə yaranan ovqatı, təlatümlü hisslərini sanki həmin andaca kağıza köçürmüşdür:

Qartallar qıy vurur, qanadlarını
Açıb da dolanır elədən belə,
Sehrmi, ovsunmu... çaşıb qalmışam,
Gözəllik olurmu, tanrım, bir belə...

Maraqlı olan bir də budur ki, onun şeirlərində daha çox təbiətin fərqli fəsillərdə aldığı mənzərələr təsvir obyektinə çevrilmişdir. Budur, payızın sonlarıdır, təbiət qışa hazırlaşır. Baş verənlər və gözlənilənlər oxucunun təsəvvüründə dəqiqliklə canlandırılır:

Səhərdən başına dolanır duman,
Gizlədir, sanki var görkü dağların,
Bilməz ki, qar keçib yaxınlığından,
Olacaq əyninin kürkü dağların.

Məğrur görkəmiylə durub buludlar,
Bilməyə nə var ki, yükü qarıdır,
Bir azdan ələyib səpəcəyi qar
Dağların, düzlərin qış nübarıdır.

Poeziyamızda ana mövzusunda yazılan şeirlər az deyildir. Mahirə xanımın bu mövzuda qələmə aldığı silsilə şeirlər ilk növbədə gerçəkliyə söykənməsi və səmimi hissləri ifadə etməsi ilə seçilir. Həmin şeirlərin qəhrəmanı şairin anası olsa da, ümumiləşdirmə çox güclüdür. Mahalda adla deyilən, tanınan və hörmət edilən ana həm də analara məxsus keyfiyyətlərin daşıyıcısıdır. Evin bütün qayğıları çiyində olan bu ana istirahətin nə olduğunu bilmir. Yuxusuna haram qatan, həyat yoldaşına arxa, dayaq olan ana hər işin və hər kəsin yerini bilir. Evin, kənd həyatının bitib-tükənməyən qayğıları övladlarının təhsili ilə maraqlanmasına, gündəliklərini yoxlayıb dəyərləndirməsinə mane olmur, qədirlən övlad yalnız illər ötəndən sonra ana əməyini, ana əzəmətini duyur, qiymətləndirir və dilə gətirir. Xüsusi olaraq vurğulanır ki, “ana bütün başqa cəhətləri ilə yanaşı, həm də doğma dil daşıyıcısı və söz-sənət rəmzi olmaq baxımından əziz və müqəddəsdir” (5, s.6).

Bu şeirlərin içərisində “Onun daş nağılı”nın ayrıca yeri var. Təkcə ona görə yox ki, əsərdə zəhmətkeş, (əzabkeş demək daha yerinə düşər), zəngin mənəviyyəti ilə seçilən ana obrazı yaradılıb, həm də ona görə ki, onun qədir-qiymətini bütün incəlikləri ilə dərk edən və layiqincə dəyərləndirən övlad obrazı canlandırılıb. Övlad atasına etibarlı dayaq, əmək və zəhmət yoldaşı olan, ağır işlərdən usanmayan anasının portretinin ilk cizgilərini cızır:

Atamla yanaşı daş qaldırırdı,
Deyərdi, bu daşlar ocaq daşdı.
Bezmədi, qəlbində nə gücü vardı,
Anam sinəsində ocaq qaladı.

Ananın həyatında heç bir iş hamar deyildir. Ehtiyac da olur, yoxluq da bəzən kandarda uzun müddət ilişib qalır. Ailəyə, onun varlığına sonsuz istək, bağlılıq, məhəbbət bütün bunların üstündən qələm çəkir, ananın mərdanəliyində xələl gəlmir. Doğma ocaqdan, övladlarından güc-qüdrət alan ana darılmır, sınırmır, geri çəkilməyi ağına gətirmir:

Bir dəfə taledən gileylənmədi,
Tapdı ocağında, bizdə varlığı.

Yoxluğa sınımadı, yoxa enmədi,
Onu qorxutmadı daş ağırlığı.

Yaşa dolan övlad ananın keçdiyi həyat yolunun çətinliyini, bitib-tükənməyən əziyyətlərini tədricən anlayır. Aydınlaşdırdıqları, anladıqları onu dərindən heyrləndirir, yaddaşına hopanları, kiçik qəlbində yuva salan xatirələri məhz indi, bəyan etməyə qadir olduğu məqamda dilə gətirir:

Xəbərim olmayıb süd əmməyimdən,
Bəlkə döşləri də daşymış onun.
Əlini başıma çəkdiyi gündən,
Duydum əllərinin daş olduğunu.

Ağır əməkdə, gərgin zəhmətdə daşlaşmış ana əlləri dinclik bilmir, evin içində və çölündə eyni həvəs və mətanətlə iş görür. Bəlkə də elə bütün bunlar ona həmin daş əlləri ilə özünə sığal çəkməyi unutdurur. Dərindən mütəəssir olan övlad güman etdiyini oxucu ilə bölüşür:

O, daş əllərinə durub o başdan,
Çöllərdə yavanlıq nə tapsa dərdi.
Bəlkə əllərinin daş olmağından
Utandı, özünə sığal vermədi.

Əməkdə bişən, bərkiyən ananın gördüyü işlər həm çox, həm də fərqlidir. Amma bütün bunları xüsusi səliqə, yüksək səriştə ilə icra edir. Səbəbi də aydındır: gəlinlik günlərindən bu işlərin içindədir:

Çörək bişirərdi, paltar yuyardı,
Corab toxuyardı o daş əlinə.
Elə bil nə yatır, nə uyuyardı,
Beləcə yol gəldi gəlinniyinə.

Artıq böyüyən, yaxşı-yamanı ayırd edən övlad üçün ana indi ən munis tərəfdaş, dərk edilmiş müqəddəs varlıq, sarsılmaz qaya timsalındadır:

Dərdini deyəndə qımqımasıyan
Gözündən bir dəfə yaş asılmadı.
Daşdı daşları ağırlığıyan,
Amma ürəyində daş asılmadı.

Ana obrazı sənətkarın şifahi xalq ədəbiyyatının təsiri qələmə aldığı əsərlərində mənəvi gözəlliyi, kamilliyi ilə diqqəti cəlb edir. Ana öz dərdləri baş-başa qalanda da gözəl insani keyfiyyətlərindən, xeyirxahlığından uzaqlaşmır. Ana vaxtsız oğul, qardaş itirib. “Bu dərdin bədii ifadəsində də müəllif ənənəni yaddan çıxarmır, qardaş mövzulu bayatılarımız üstündə köklənib öz sözünü deyər, nisgilini təsirli şəkildə oxucuya çatdırır (5, s.7).

Mahirə Nağıqızının şeir dili o səviyyədə aydın və axıcıdır ki, canlı danışq dilinə maksimum yaxınlığı ilə diqqəti cəlb edir. Bu, bir tərəfdən əsərlərinin bədii-estetik səviyyəsini yüksəldir, digər tərəfdən oxucunun

emosional-obrazlı qavrayışına əhəmiyyətli təsir edir. Əlbəttə, bütün bunlarda, az əvvəl qeyd edildiyi kimi, bilavasitə gerçəkliyin müşahidə və təsvir edilməsinin də mühüm rolu vardır.

Mahirə xanımın yaradıcılığında müşahidə edilən mühüm bir cəhət, artıq qeyd edildiyi kimi, Qərbi Azərbaycanda ərsəyə gələn ədəbiyyatla yaxından səsleşmələrin çoxluğuudur. Bu, ənənə və gerçəkliyin, baş verən tarixi-siyasi hadisələrin dərinədən öyrənilməsi, bilavasitə müşahidə edilməsinin nəticəsi kimi dəyərləndirilməlidir.

Qərbi Azərbaycan bölgəsində yaranan ədəbiyyat nümunələrinin, demək olar, hamısında milli-mənəvi dəyərlərin yüksək səviyyədə əks olunduğunu görmək mümkündür. Vətənə, xalqa, elə, obaya bağlılıq, ədəb-ərkan, ata-anaya, böyüyə hörmət, insanpərvərlik, xeyirxahlıq, adət-ənənəyə ehtiram bölgədə yaranmış ədəbi-bədii nümunələrin əsasında dayanır. Bütün bunlar yaradıcılığı mövzu rəngarəngliyi ilə seçilən Mahirə Nağıqızının əsərlərində öz parlaq ifadəsini tapmışdır. Onun Vətən mövzusunda yazdığı silsilə şeirlər diqqəti xüsusilə çəkir. Vətənimizin keşməkeşli tarixi, bədnam qonşuların vandallıq nümunəsi olan əməlləri, yerindən, yurdundan qaçqın, köçkün düşən insanlarımızın mənhus taleyi və nəhayət, həqiqətin, haqqın öz yerini tapacağına dərin inam bu qəbildən əsərlərin ideya məzmununu təşkil edir. Bu əsərləri yazılma ardıcılığı ilə mütaliə edən oxucunun gözləri qarşısında xalqımızın keçdiyi yaxın tarixi yol canlanır. Qərbi Azərbaycanda baş verən faciəli hadisələr bu yolun başlanğıcıdır:

Yolun cığır, özüm açdım,
Xain müxənnətdən qaçdım.
Diləyim şahin tək uçdu,
Ki sinənə qona sənin.

Gözüm qarında qalmadı.
Dövlət, varında qalmadı.
Heç kim yadında qalmadı,
Deyəm, qəlbin yana sənin

Nankor qonşular növbəti addımda nifaqı ölkəmizin daxilində törədirlər:

Elə bil dünəndir, qaynayır Bakı,
Vətəni çulğayan Şərə dur – deyir.
Topxana qırılır, əsirdi Kərki,
Kremlə qanları dayandır – deyir.

Daha sonra isə əsrin faciəsi – Xocalı qətləmini törədilir:

26 fevralda
Zamanı mat qoydular,
İblis xislətli kəslər

İnsan donundaydılar.
Dünyaya göstərdilər,
Vəhşi nə təhər olur,
İnsan vəhşi olanda.
Vəhşidən betər olur.
O gecə Xocalıda
Daş-divar güllələndi,
adamlar güllələndi,
ağaclar güllələndi.

Uzun illər düşmən tapdağı altında qalan yaralı Vətən torpaqları şairin dilindən düşmür:

Qan axan yarana gözümlə yaşını,
Dərman əvəziydi, səpələdim mən.
Bu da bir sınaqdı, əymə başını,
Sınıq əhvalına dözə bilmərəm.

Vətənin düşmən əsarətində qalmayacağına dərin inamı olan şair nə vaxtsa doğma yurdun xilasını üçün əmrin veriləcəyinə inanır:

Düşmən tapdağında qalmaz bir qarış,
Onlarsız yaşamaq olar dan bizə.
Danış olanlardan, bizə sən danış,
Əmrini verəcək Komandan bizə!

Bu, baş verir. İkinci Qarabağ müharibəsinin ilk günlərindən qələbəyə sonsuz inam bəsləyən Mahirə xanım Nağıqızı qələmə sarılır, əsgərlərimizi ruhlandıran və bir-birindən maraqlı, təsirli şeirlər yazır:

Cəbrayıl qaldırdığın bayrağın,
Əsgər, sənin, dörd bir yandan görünür.
Uzaq deyil can atdığın oylağın,
Beş addımda, Zəngilandan görünür.

Ali Baş Komandanın sərkərdəliyi ilə müharibədən qalib çıxmış ordu-muza çoxsaylı oxucularının salamını ilk çatdıran sənətkarlardan biri də Mahirə xanım Nağıqızı oldu:

Ələm idi, qüسسə idi hər çağımız,
Otuz ildən sonra güldü növrağımız,
Dalğalandı Şuşada al bayrağımız,
Qurban olum, hamınıza salam olsun!

Tarix üçün çox qısa, bizim üçünsə möhtəşəm və uzun yolun sonunda unudulmazlar – şəhidlərimizin xatirəsi Mahirə Nağıqızının yaradıcılığında – səmimi, yangılı bir dillə əbədiləşdirilir:

Burdan yavaş gedin, asta keçin,
Qəbirlər titrəyər, daş dinə bilər.

Bir güllə gücünə sükut olanlar,
Bir addım səsinə diksinə bilər.

Boy vermiş məzarın qəbir daşları,
Bir ömrün daşlaşan arzu-kamıdır.
Onların sağlığı döyüşən əsgər,
Məzarı – vətənin istehkamıdır.

Son illərdə Mahirə Nağızının yaradıcılığında irihəcmli əsərlərə meyil güclənib. Həmin nümunələrdə süjet-kompozisiya bitkinliyinə nail olunması bu istiqamətdə fəaliyyətin davamlı və faydalı olacağından xəbər verir.

ƏDƏBİYYAT

1. *Mirzəyev H.* Dərələyəz folkloru. Bakı: Elm, 2006, 768 s.
2. *Nağızızı M.* Salam olsun. Bakı: ADPU, 2020, 142 s.
3. *Nağızızı M.* Onun daş nağılı. Bakı: ADPU, 2020, 419 s.
4. *Nağızızı M.* Lövbər adam. Bakı: ADPU, 2022, 255 s.
5. *Nağızızı M.* Yanından keçmə dağların. Bakı: ADPU, 2021, 312 s.

Redaksiyaya daxil olub 15.10.2024